

UN CRIT CONTRA LA MORT DEL JOVE AADEL I EL SILENCI QUE LA ENVOLTA. UN CRIT CONTRA EL RACISME INSTITUCIONAL.

Diumenge passat, al carrer Vistalegre i poc més tard de les set del matí, els Mossos d'Esquadra van detenir el jove Aadel pel suposat furt d'un telèfon mòbil. Després de dur-lo a la comissaria de Ciutat Vella i a causa de la seva insistència en declarar que es trobava malament, se'l va traslladar al CUAP Pere Camps, on va rebre l'alta mèdica. Al cap de poca estona i malgrat seguir insistint en el seu malestar, sempre segons fonts policials, se'l va deixar sol a la sala d'identificacions on, al cap d'un període desconegut d'hores o minuts, el van trobar inconscient i amb un trauc al cap. Malgrat els intents de reanimar-lo per part del Servei d'Emergències Mèdiques, va perdre la vida.

Això és el que ha transcendit per la minsa informació que les institucions van donar als mitjans de comunicació. Això i poc més: que tot i ser un fet que la vida d'una persona sota custòdia institucional és responsabilitat seva, ningú s'ha pres la molèstia d'emetre un comunicat lamentant la seva mort. Però si anem a les fonts veïnals i escoltem la veu d'aquella gent que l'estimava, de seguida sabem molt més: el jove Aadel tenia 18 anys acabats de fer i una trajectòria vital profundament marcada per la seva condició de refugiat. Al 2012 i sent encara un nen va escapar, com molta altra gent en la mateixa situació, de la seva Síria natal, devastada per una violència genocida i víctima d'un calidoscopi d'avenços i reculades d'exèrcits imperialistes i milícies de tota mena. Va travessar, sol i sense diners a la butxaca, tot el nord d'Àfrica per tal de reunir-se amb el seu pare i la seva segona dona i fills a Marroc. Des d'allà van aconseguir superar els filtres construïts contra la gent com ells per accedir a Melilla i sol·licitar l'estatus d'asilat. Instal·lats a Barcelona i esperant la resolució de la petició el pare mor i la seva segona parella, amb quatre fills i condicionada per la manca de recursos materials, es veu empesa a cedir la custòdia de l'Aadel a la DGAIA. Darrerament, per la seva condició de major d'edat, tenia la certesa de que el dret a l'habitatge podia ser-li negat en un moment o altre i, a més, contra tota lògica, s'havia desestimat la petició d'asil.

Un cop sabut això que les institucions no ens expliquen, la mort del jove Aadel queda contextualitzada en un ventall molt més ampli: el de centenars de menors i adolescents que sobreviuen de manera crònica pels carrers de Ciutat Vella, desemparats de tota resposta a les necessitats més bàsiques de tot ésser humà. Sense permisos de treball, sense referents, sense dret a l'educació i, molt sovint, sense un sostre ni un plat a taula. I és aquesta fredor de les institucions al negar-nos la informació que humanitza l'Aadel la que ens recorda que no fem vetlla només per ell, sinó una protesta i denúncia pels resultats, clarament visibles cada dia als carrers de Ciutat Vella, del funcionament d'un sistema violent que s'edifica sobre la violació dels drets i les llibertats de les persones per motiu d'origen, classe i gènere.

Per tot això, més enllà d'exigir que s'esclareixin les responsabilitats d'aquest crim social en concret, tenim clar que el motiu estructural és el racisme i les polítiques deshumanitzadores de les institucions. Per l'Aadel i per tants altres en la seva situació.



Capgirem
Barcelona

Ciutat
Vella

